

Побудована узагальнена схема системи управління дебіторською заборгованістю підприємства дає змогу здійснювати системний та цілеспрямований пошук шляхів поєднання всіх основних компонентів організаційно-економічного забезпечення внутрішньо фірмового управління для концентрації зусиль і управлінських впливів на чинники, що визначають внутрішній потенціал підприємства, який дає змогу забезпечити підвищення його конкурентних можливостей.

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість» [Електронний ресурс] // Офіційний вісник України. Режим доступу: <http://www.ovu.com.ua>.
2. Ван Хорн Дж. К. Основы управления финансами / [Дж. К. Ван Хорн; пер. с англ. / гл. ред. серии Я. В. Соколов]. – М. : «Финансы и статистика», 2006. – 803 с.
3. Блащак Л.М. Шляхи до раціонального управління дебіторською заборгованістю / Блащак Л.М. // Науковий вісник «Львівської політехніки». – 2009. – № 1. – С. 157-159.
4. Гнеушева І. Вплив застосування методів рефінансування дебіторської заборгованості на фінансову стійкість підприємства / Гнеушева І. // Економічний аналіз. – 2011. – Вип. 8. – С. 82-85.
5. Коблянська О. І. Фінансовий облік : навч. посіб. / Коблянська О. І. – К. : Знання, 2004. – 473 с.
6. Польова О. Л. Принципи управління дебіторською заборгованістю аграрних підприємств на регіональному рівні / Польова О. Л. // Науковий вісник ВДАУ. – 2010. – № 5. – С. 290-294.
7. Ружицький А. В. Використання сучасних форм рефінансування дебіторської заборгованості для підвищення рівня економічної безпеки підприємства / Ружицький А. В., Томчишин О. О. // Науковий вісник «Львівської політехніки». – 2011. – № 4. – С. 411-415.

Юрченко К.О., Наврусевич Ю.В.

студентки факультету управління фінансами та бізнесу,

Науковий керівник: Блащук-Дев'яткіна Н.З.

кандидат економічних наук, доцент,

Львівський національний університет

імені Івана Франка

КАПІТАЛІЗАЦІЯ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ

Проблема капіталізації банківської системи для України – це ключове питання загальної фінансової стабільності, належного обслуговування банками взятих на себе грошових зобов'язань. Високий рівень капіталізації

банків гарантує стабільність національної грошової одиниці та фінансову стійкість банків при нестабільності фінансової системи. На жаль, в Україні рівень капіталізації банківської системи на сучасному етапі розвитку є недостатнім, а його зростання відбувається досить повільно.

Питання капіталізації банківської системи розглядають як розмір статутного капіталу або дотримання ліцензійних вимог щодо розміру регулятивного капіталу. На сьогоднішній день, прослідковується недостатність ресурсної бази у вітчизняних банківських установах, внаслідок чого виникає неспроможність нейтралізувати наявні в банківському секторі ризики та відповідати за своїми зобов'язаннями. З огляду на це, уряд України збільшив мінімальні обсяги статутного та додаткового капіталів банку [1].

Однак, зміна мінімального розміру статутного капіталу банку не є достатньо ефективним заходом регулювання та підвищення стабільності банківської системи України, оскільки набагато важливішим є якість активів банку. Внаслідок цього, прослідковується тенденція збільшення кількості банків, що будуть визначені як проблемні або неплатоспроможні, та які можуть бути ліквідовані. Так, наприклад, упродовж 2016 року НБУ вивів з ринку 21 фінансову установу, а з початку 2017 року до Фонду гарантування вкладів потрапили ще два [2].

Вагому роль відіграють показники рівня капіталізації банківської системи, які сигналізують про можливі загрози стабільності і фінансової стійкості банківських установ.

Основним індикатором рівня капіталізації банківської системи є відношення сукупного банківського капіталу до ВВП. Існує мінімально необхідне відношення цього показника, норматив якого становить близько 6 % ВВП [3]. Аналізуючи дані останніх років, варто зазначити, що з 2011 року цей показник зменшився від 11,9 % до 5,2 %.

Показник частки капіталу у пасивах банків свідчить про достатність капіталу для забезпечення надійності та стійкості як окремого банку так і банківської системи взагалі, а також слугує індикатором конкурентоспроможності банківської системи. Впродовж 2011-2016 рр. даний показник відповідав допустимим межах. Власний капітал банків України в цілому протягом 2011-2014 рр. характеризувався тенденцією до зростання. Однак, ліквідація окремих банків та збиткова діяльність більшості банків призвела до того, що з початком 2015 р. обсяг власного капіталу банків почав скорочуватися [3].

На сьогоднішній день спостерігається значна зацікавленість іноземних банків українською банківською системою. З одного боку, прихід іноземного капіталу у вітчизняну банківську систему означає додаткові ресурси для активних операцій, кредитування нашої економіки і громадян. Важливо, що з надходженням іноземних інвестицій до нас

приходить і зарубіжний передовий досвід роботи та управління банками, ведення банківського бізнесу, нові банківські технології, автоматизація банківських процесів [4, с. 24].

З іншого боку, виникає і небезпека: маючи сприятливіші стартові умови, передусім у сфері капіталізації, іноземні банки можуть витіснити з ринку українські. І якщо не буде вжито кардинальних заходів щодо підтримки своєї банківської системи, то це загрожуватиме економічній незалежності України та незалежності національної банківської системи.

Основними напрямками підвищення рівня капіталізації банківської системи на сучасному етапі повинно бути:

- залучення до банків додаткового акціонерного капіталу;
- розроблення банками планів підвищення рівня капіталізації із використанням додаткових джерел залучення коштів як на внутрішніх, так і на зовнішніх фінансових і грошових ринках;
- залучення банками стратегічних інвесторів;
- покращення якості капіталу та забезпечення достатнього рівня покриття капіталом ризиків;
- стимулювання капіталізації прибутку в банках та інші.

Підвищення рівня капіталізації банківської системи та концентрації банківського капіталу дозволять вітчизняним банкам:

- підвищити рівень конкурентоспроможності банківської системи України;
- спростити вихід вітчизняних банків на внутрішні та світові фондові та грошові ринки;
- забезпечити більш високий рівень фінансової стійкості банківських установ і стабільність всієї фінансової системи;
- суттєво розширити спектр банківських і фінансових послуг та знизити загальні витрати на здійснення банківської діяльності;
- збільшити обсяги активів банківського сектору та суттєво поліпшити їх структуру;
- забезпечити необхідні обсяги капіталу для підтримання банківських інновацій;
- сприяти зниженню рівнів і своєчасно запобігати фінансовим ризикам;
- забезпечити достатній рівень ліквідності банків і банківської системи в цілому.

У подальшому в зв'язку з забезпеченням достатнього рівня капіталізації банківської системи одним з напрямів діяльності Національного банку України повинно стати удосконалення процедур санації та реорганізації банків [4, с. 28].

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про банки і банківську діяльність». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1586-184>.
2. «Банкопад-2017»: хто залишиться [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://konkurent.in.ua/news/ukrayina/11281/bankopad2017-hto-zalishitsya.html>.
3. Показники банківської системи Сайт Національного Банку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=34661442&cat_id=3479859.
4. Ципліцька О. О. Капіталізація банківської системи України в умовах економічної кризи / О. О. Ципліцька // Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія». Серія : Економіка. – 2008. – Т. 99, Вип. 86. – С. 24-28.